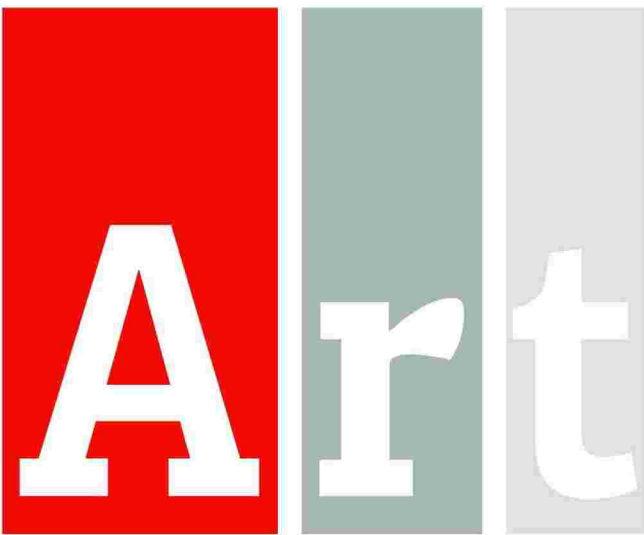

ΠΑΟΛΟ ΚΟΝΙΕΤΙ

ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΣ ΥΛΗΣ: Αγνή Κατσιούλα (a.katsioula@efsyn.gr)

► Της **ΒΕΝΑΣ ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΥ**
v.georgakopoulou@efsyn.gr

Ενα ιταλικό μυθιστόρημα για τις κορφές των Αλπεων, τους παγετώνες, τα ερημωμένα χωριά και μια ειδική κατηγορία ανθρώπων, τους βουνίσσιους γέννημα-θρέμμα, αλλά και τους αλπινιστές, τους ορειβάτες και τους λοιπούς μαυριακούς, που μόνο στα ψηλά βουνά νιώθουν ελεύθεροι και ευτυχείς, διαβάζεται σε όλο τον κόσμο. Μεταφράστηκαν ήδη σε 23 γλώσσες, και στη δικιά μας, τα «Οχτώ βουνά» (εκδόσεις Πατάκη, μτφρ. Άννα Παπασταύρου) και ο 40χρονος συγγραφέας τους, ο Πάολο Κονιέτι, ήρθε και τα παρουσίασε τη Δευτέρα στο Μέγαρο. Η διεθνής αίσθηση, που προκάλεσε το πρώτο μυθιστόρημα αυτού του ζωντανού, αλλά και φιλοσοφημένου νέου άνδρα με τα ωραία σκουλαρίκια ξεκίνησε από την πατρίδα του, όπου κέρδισε την κορυφαία λογοτεχνική της διάκριση (Premio Strega 2017). Μετά κατέκτησε τους Γάλλους (Medicis Etranger), τους Άγγλους και πάει λέγοντας.

Δεν ξέρω πόσο θα διαβαστεί στη χώρα μας το βιβλίο του, αν και τα τελευταία χρόνια η επιστροφή στη φύση, και κυρίως στα βουνά, που και πολλά και πανέμορφα έχουμε, παίρνει διαστάσεις κινήματος. Ξέρω, όμως, ότι και ο πιο καχύποπτος και μαλθακός αναγνώστης, που φοβάται, κρύνει και παθαίνει ναυτίες στα ύψη (ναι, υπάρχει η «ασθένεια του βουνού») λίγο μόνο να αγαπάει την καλή λογοτεχνία θα αιχμαλωτιστεί από τον κόσμο του Κονιέτι. Και δεν αποκλείεται το καλοκαίρι να ζαλωθεί σακίδιο για να εξερευνησει όρη και κοιλάδες.

Η ιστορία στα «Οχτώ βουνά» αφορά τη φιλία που αναπτύσσεται ανάμεσα στον

ο Πιέτρο, διακοπές κάθε καλοκαίρι με τους γονείς του σε βουνό, στην Κοιλάδα της Αόστα, στα σύνορα με τη Γαλλία. «Θυμάμαι αυτά τα καλοκαίρια σαν την πιο ελεύθερη περίοδο της παιδικής μου ηλικίας». Μετά όμως, στα 20 και τα 30 του, ερωτεύτηκε τις πόλεις, ειδικά τη Νέα Υόρκη, και ταξίδεψε στον κόσμο, πιστεύοντας «πως τα βουνά ανήκουν οριστικά στο παρελθόν μου». Έγραφε και βιβλία, κυρίως διηγήματα, ερωτευμένος με τους Αμερικανούς συγγραφείς (κυρίως τον Κάρβερ), γύριζε και ντοκιμαντέρ.

«Και, ξαφνικά, γύρω στα 35 μου, έζησα μια τεράστια κρίση, λόγω ερωτικών και επαγγελματικών αδιεξόδων, αλλά και της ζωής μου στο Μιλάνο. Αρχισα να σκέφτομαι ότι ίσως στα βουνά θα βρω κάτι καινούργιο να ξαναρχίσω από τη αρχή», λέει. Κι αυτό έκανε. Πήγε να ζήσει σε ένα απομονωμένο σπίτι, σε υψόμετρο δυο χιλιάδες μέτρα, μακριά από χωριά και πόλεις. «Τον χειμώνα και την άνοιξη δεν υπήρχε ψυχή, το καλοκαίρι η περιοχή γέμιζε βοσκοτόπια με αγελάδες». Επίασε και δουλειά σαν μάγιστρα σε

Ο πολυβραβευμένος Ιταλός συγγραφέας του μυθιστορήματος «Τα οχτώ βουνά» ήρθε στην Αθήνα για να μας παρασύρει, όπως το βιβλίο του, στο ρομαντικό του όραμα για έναν κόσμο που έχει ρίζες στις ψηλές κορφές και παλεύει με την ερήμωση και τη φτώχεια

εστιατόριο («κάτι λέει αυτό για τη γενιά μου και την οικονομική κρίση, από ντοκιμανταρίστας έγινα μάγιστρα»). Γνώρισε και τον δικό του Μπρούνο. Γιατί ο μικρός βουνίσσιος ήρωάς του, που στοιχειώνει το βιβλίο, είναι πλάσμα μυθοπλασίας. Οφείλει, όπως μας λέει, την ύπαρξή του στον Εμίλιο, τον γνώρισε μεγάλος, όταν εγκαταστάθηκε στο βουνό, και έγινε ο καλύτερος φίλος του. Του κρωσάει το βιβλίο, άλλωστε του το αφιερώνει. «Αρχισα να φαντάζομαι πώς θα ήταν αν είχαμε συναντηθεί μικροί», λέει. «Κάτι ο ενθουσιασμός μου για το βουνό, κάτι οι παιδικές μου αναμνήσεις και κάτι η ιστορία μιας φιλίας ανάμεσα σε διαφορετικούς ανθρώπους, ο ένας ριζωμένος, ο άλλος να ψάχνει σε όλη του τη ζωή ένα "σπίτι", με οδήγησαν να γράψω τα "Οχτώ βουνά».

Τι το ιδιαίτερο έχουν οι βουνίσιοι; Τι τους κάνει τόσο διαφορετικούς; «Μόνο αυτοί μπορούν να αντέξουν μια ζωή μεγάλης μοναξιάς. Έχουν γίνει ένα με τον τόπο τους, ένα με τα βουνά, μιλάνε τη γλώσσα τους, είναι ο μόνος τρόπος ζωής που

ξέρουν. Και συγχρόνως η φυλακή τους», απαντά ο Κονιέτι. «Το βρίσκω τόσο ενδιαφέρον, εγώ ποτέ μου δεν αισθάνθηκα ότι έχω κάπου ρίζες, γεννήθηκα στο Μιλάνο, μια πόλη μοντέρνα, καλή για να δουλεύεις, αλλά όχι για να ζεις και να κάνεις ανθρώπινες σχέσεις».

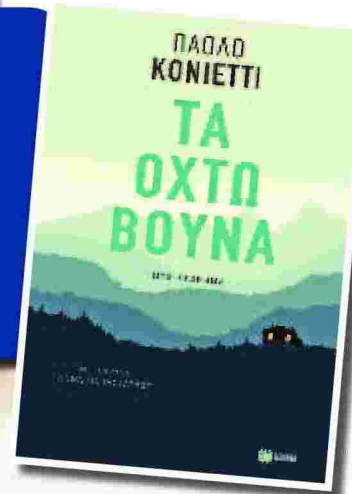
Να, όμως, που οι αγαπημένοι του «βουνίσιοι», ούτε στο βιβλίο του, ούτε στην πραγματική ζωή δεν σώζονται από τις ρίζες τους. Οι ιταλικές Αλπεις ερημώνουν. «Είναι πολύ δύσκολο να κρατηθούν άνθρωποι στα ορεινά χωριά. Η μόνη ελπίδα είναι να αναζωογονηθούν από ανθρώπους σαν κι εμένα, που εγκαταλείπουν τις πόλεις, ανακαλύπτουν τα βουνά σαν επιλογή. Στην Ιταλία μάς λένε "nuovi montanari", νέους βουνίσιους. Τίποτα, όμως, δεν είναι απλό, η κτηνοτροφία και οι καλλιέργειες δεν επαρκούν, χρειάζεται και ο τουρισμός, ένας συνδυασμός όλων», λέει ο Κονιέτι. Ο ίδιος κάνει ό,τι μπορεί. Το καλοκαίρι, παρέα με φίλους του, έκανε ένα φεστιβάλ με μουσική, τέχνη, θέατρο και εργαστήρια, ενώ με τα χρήματα που έβγαλε από τα

«Οχτώ βουνά», μετατρέπει ένα στάβλο σε πολιτιστικό κέντρο. «Κάτι να κρατήσει τους νέους στα χωριά τους, αλλά και να βοηθήσει αυτούς που επιθυμούν να εγκατασταθούν εκεί», λέει.

Την ίδια στιγμή, ρομαντικός και απόλυτος, πηγαίνει στα Ιμαλάια. «Ήθελα να βρω ένα πιο πραγματικό βουνό από τις Αλπεις», ομολογεί, «με πραγματικούς βουνίσιους, που ζουν αποκλειστικά και μόνο από το βουνό τους. Δυστυχώς κι εκεί όλα αλλάζουν. Δρόμοι, τεχνολογία, βιομηχανικά τρόφιμα, κόκα-κόλα, κινητά, ίντερνετ και facebook».

Μα πώς μπορεί κανείς να σταματήσει την ανάπτυξη σε φτωχές, παραδοσιακές περιοχές; αναρωτιέται. Ο Κονιέτι με κοιτάει περίεργα. Είμαι και Ελληνίδα, όπως μου υπενθυμίζει, «από μια χώρα που γέννησε το πνεύμα και τον πολιτισμό». «Αν ρωτήσεις τους ανθρώπους στο Νεπάλ θα σου πούνε ότι το πιο σημαντικό πράγμα είναι τα χρήματα. Είναι τόσο θλιβερό. Κάποτε κι εκεί υπήρχε πολιτισμός και τέχνη. Σήμερα θέλουν να γίνουν σαν κι εμάς».

Ερωτευμένος με τις Αλπεις

Μ. ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ

